

JIŘÍ ZMOŽEK SLAVÍ 75!

Supraphon k pětasedmdesátinám velkého melodika české populární hudby Jiřího Zmožka vydal Zlatou kolekci, která obsahuje 60 písní na 3CD. Hity Jiřího Zmožka patří k nejznámějším a nejúspěšnějším původním českým písním, které u nás v osmdesátých letech vznikly. A jeho Zvonky štěstí jsou jednou z mála českých skladeb, jež se prosadily i v zahraničí. Z jeho repertoáru těží mnoho známých zpěváků dodnes. Zlatá kolekce obsahuje originální nahrávky toho nejlepšího, co Jiří Zmožek v průběhu let složil pro hvězdy naší populární hudby i co sám nazpíval.

Supraphonline

HANA ZAGOROVÁ: „Jirka Zmožek 75? Gratuluji z celého srdce! Jirka mi napsal spoustu písniček a většina z nich se stala okamžitě šlágry. Breviář lásky, Rybičko zlatá, přeju si, Nešlap, nelámej, Biograf láska, Mys dobrých nadějí... písničky, které zpívám dodnes a publikum se mnou. Jirko, děkuju! Všechno nejlepší a buď moc zdraví!“

Jiří Zmožek v posledních letech již moc rozhovory neposkytuje, ale pro Supraphon učinil teď výjimku, tak se ptáme:

Zlatá kolekce, kterou Supraphon vydal k vašim nadcházejícím narozeninám, je opravdu prestižní záležitostí. Šedesát písniček není málo, ale i tak: asi nebylo jednoduché je vybrat? Jak jste postupoval?

Nebyl jsem na to sám. Spolupracovali jsme na tom vlastně tři. Producent Alan Piskač měl k dispozici celý katalog Supraphonu, kde je dost velký výběr mých písní a ještě řada dalších snímků. Nejprve jsme jich vybrali asi stovku a společně s mým synem Marcellem jsme potom dokončili ten definitivní výběr. Přidali jsme tam ještě některé písně, které jsem napsal po roce 1994.

Vzpomenete své nejzásadnější spolupracovníky uplynulých let?

Asi je nemůžu jmenovat všechny. Vyberu aspoň asi tak dvacet jmen a současně prosím, aby mě omluvili ti, kteří se tam nevejdou, ale určitě byli stejně důležití. Nevím, odkud začít, tak začnu třeba herci, se kterými jsem natáčel: Josef Kemr, Jana Hlaváčová, Rudolf Hrušínský, Gabriela Vránová, Radek Brzobohatý, Josef Abrhám, Petr Nárožný, Iva Janžurová, Hana Zagorová, Karel Gott, Michal Tučný, Helena Vondráčková, Marie Rottrová, Věra Spínarová, Petra Janů, Heidi Janků, Jitka Zelenková, Iveta Bartošová, Karel Černoš, Jakub Smolík, Dara Rolincová, Martina Balogová...

Psal jste své melodie přímo na tělo jednotlivým interpretům, nebo snad jste složil píseň a potom teprve vybral pro ni vhodného interpreta?

Můžu říct, že většinou jsem věděl, kdo tu píseň bude zpívat. Ale občas jsem musel některého interpreta doporučit. Tak

třeba Heidi Janků jsem prosadil na píseň *Na začátku*, chtěla ji v té pohádce zpívat jiná zpěvačka. A teď má Heidi doživotní hit... Ale takových případů bylo víc. A protože každá písnička má svůj životopis (některá umře hned po narození), tak těm, které přežijí autora, se, myslím, říká věčně zelené. Já ale věřím, že některé můžou být dokonce věčné. Asi proto, že Lásky je věčná.

Jak jste ke svým melodiím vybíral textaře?

To bylo různé. Třeba Zdeněk Rytíř, když slyšel moje písničky, přijel ke mně domů. Ale naopak text písně *Zřejmě letos nikdy nejsou kytky* vznikl tak, že jsem přebral demo verzi se svým textem (kterému nikdo nerozuměl, jenom já, protože jsem používal anglická slova z londýnského telefonního seznamu) Marii Rottrové, a ona řekla stručně: „S tím musíš jet za Borovcem.“ A tak potom vznikla i píseň *Ten vůz už jel*, kterou rovněž ototoval Zdeněk Borovec. Úplně jiné to byla třeba s Michalem Horáčkem. Ten, když jsme se poprvé setkali v Mozartu, mi podal ruku a říká: „Tak vy jste ten slavný Zmožek?“ A já jsem si vůbec do té chvíle neuvědomoval, že jsem slavný. A tehdy nějak začala naše spolupráce. Michal Horáček byl vždycky hrozně příjemný, opravdu fajn a pohotovost a moudrost z něho jen sršely. A taková plynulost a klid. Když jsem ho pak viděl bojovat o toho prezidenta, nebyl to on. Tak jsem si říkal, že když teď o něm mluvím, že se za něj u lidí přimluvím, když nic, tak aspoň za tu povedenou písničku *Živá voda*, kterou se mnou napsal pro Hanku Zagorovou.

Zatím jste jmenoval jenom tři textaře.

Těch výjimečných byla opravdu celá řada. Mimo Rytíře, Borovce a Horáčka, o kterých jsem už mluvil, tam byly další textařské osobnosti. Například Pavel Kopta,

Pavel Vrba, Jiřina Fikejzová, ale taky jeden opravdu výjimečný textař a básník – Otakar Fischer. Troufnu si říct, že Fischerův nádherný překlad Kiplingovy básně *Když je opravdový skvost*.

A co další textaři?

No to je právě hodně těžké. Bylo jich tolik, že bychom se i tady asi dostali někde k číslu dvacet. Zkusím je postupně vyjmenovat, psali vesměs výborné texty: Honza Krůta, Vladimír Poštulka, Vladimír Čort, Eduard Pergner, Michal Bukovič, Eduard Krečmar, Václav Hons, Miroslav Černý, Pavel Žák, František Řebíček, Roman Brunclík, Jana Dolkošová a možná ještě někteří další, snad jsem na nikoho nezapomněl.

Psal jste si k některým písničkám i texty?

Ne příliš často. Ale jsou na tom výběru taky některé písničky, které jsem psal celé i s textem. *Otče můj*, tu zpívám se synem Marcellem. *Žit z láskou*, tu zpívám s manželkou Marcelou a *Kde je vlastně Bůh*, tu zpívá naše dcera Kristička. A myslím, že moc hezky. A ještě musím připomenout vnučku Emilku, Marcelovu dceru, pro kterou jsem napsal písničku *Ráda vás mám*, a tam text napsal právě Marcel.

Na posledních albech Hany Zagorové se vždy objevuje alespoň jedna vaše nová píseň... Na čem ještě pracujete – případně, jaká bývá spolupráce s Hanou Zagorovou?

Když u mě naposledy byla Hana Zagorová, bylo to moc krásné. Měl jsem už tehdy nějakých dvaasedmdesát roků, ale pořád ve mně byla ta síla zahrát jí něco nového. Ona tohle vždycky oceňovala a říkala – jenom začne hrát a já už vím, že to je ono. Od *Breviáře lásky*, který byl první mojí písničkou, kterou nazpívala a kterou na koncertech

zpívá dodnes, nazpívala Hanka víc než dvacet mých písniček. Vzpomínám, když jsem jí poprvé hrál *Mys dobrých nadějí*. Ještě to nemělo text, tak jsem jí zase zpíval svoji anglickou verzi z londýnského telefonního seznamu. A jak jsem hrál a zpíval, viděl jsem to zaujetí, a jak to napjatě poslouchá, a když jsem skončil, zeptala se mě: „A kde to má refrén?“ A já jsem řekl: „Všude“.

Co říkáte současné populární hudbě. Je vám tvorba některého z mladých zpěváků sympatická? Kdo vás v posledních letech na naší hudební scéně zaujal?

Snad se nikdo neurazí, ale já o tom nic nevím. Občas, když jedu autem, tak si pustím Radiožurnál, a slyším vždycky, jak někdo zpívá anglicky. Já anglicky nerozumím a říkám si, co kdyby zpívali sprostě..., tak to zase vypnu. No a z mladých zpěváků si občas pustím starého dobrého Jarka Nohavicu (kdybych byl prezidentem, tak mu ten metál dám taky). A taky si poslouchám mého syna Marcela, vždycky když mi pošle, co nového napsal, tak si to poslouchám. Někdy i dvakrát, protože mě zajímá, co můj syn píše. A mám z toho velkou radost.

Jak oslavíte 21. února své narozeniny?

No, to ještě nevím. Chci být určitě se svými nejbližšími. Budeme spolu a budeme se jen tak potěšovat společným zpíváním. Ale kdyby se měla opravdu naplnit ještě jedna moje velká touha, tak bych chtěl zase být se svým dědou Georgem, který, když byl asi tak stejně starý jako teď já, sedával ve své staré dřevěné boudě se svými dvěma bednami starých hřebíků a kouřil tam svoji fajfku. Tak tam bych chtěl taky být.

Foto © Popron Music

Karel Gott a Helena Vondráčková s Jiřím Zmožkem na oslavách Rádía Blaník

ZRODILA SE SUPERKAPELA TUGRIKI

Tugrik – tohle zvláštní slovo jste možná mohli zaznamenat coby označení mongolské měny. Od nynějška si jej však v drobně pozměněném tvaru Tugriki dobře zapamatujte. Právě tak totiž zní jméno nové československé kapely složené ze samých výjimečných osobností zdejší scény. První ochutnávkou tvorby čtveřice Dorota Barová (Tara Fuki či Aneta Langerová), Ľuboslav Petruška (Chiki liki tu-a, Korben Dallas), Igor „Ozo“ Guttler a Lukáš Fila (oba Korben Dallas) je za „českou část kapely“ singl a klip Sama, zatímco „část slovenská“ vybrala píseň a klip V kuchyni. Eponymní debutové album pak vyjde během března u Supraphonu.

„Před půlroční přestávkou naší domovské skupiny Korben Dallas jsme se rozhodli, že během ní potřebujeme hrát a tvořit. Coby fanoušci Tara Fuki jsme oslovili Dorotu Barovou, kterou známe díky jejímu působení v kapele Anety Langerové, která hostovala na albu Korben Dallas Kam ideme (2015) a byla kmotrou naší poslední řadovky Stredovek (2017). Od loňského jara jsme si mezi sebou začali vyměňovat hudební nápady a v listopadu jsem se společně potkali ve studiu,“ poodhaluje genezi vzniku kapely baskytarista Lukáš Fila, jehož domovští Korben Dallas mají na kontě pět alb, tři

ceny Radiohead Awards, absolvovali několik společných turné s kapelou Zrní a na stadionovém turné Lucie v roce 2016 se představili v roli speciálních hostů.

„S touhle partou jsem zažila spoustu poprvé – poprvé mi zavolał někdo, koho jsem neznala, že se mnou chce udělat projekt, poprvé jsem zhudebnila slovenský text, poprvé jsem si zahrála s muzikantama, kteří ctí rockovou píseň... Po prvním setkání bylo jasné, že z projektu bude kapela,“ dodává k tomu Dorota Barová, držitelka cen Anděl v kategoriích Alternativní hudba-World music a Objev roku za album Tara Fuki Piosenki

do snu (2001) a v kategorii World music za album Tara Fuki Auris (2007).

S ohledem na výše zmíněné i hudební zázemí zúčastněných muzikantů, je jasné, že Tugriki by neměli chybět v hledáčku milovníků sofistikované alternativy a zajímavých žánrových přesahů. V jejich skladbách se spojují světy řízného rocku i jímavé zádumčivosti, světy slovenštiny a češtiny, světy syrové civilní i citlivě osobní poetiky textů Lukáše Fily.

To vše pak ještě umocňuje všudypřítomný nadhled a cit pro vtip, který je patrný i z netradičně pojatých klipů k prvním

dvěma zveřejněným písním sestříhaných ze záběrů ze starých filmů.

„Kluci ve mně probouzí spící rockerku a já přivezla trochu ženské melancholie. Všechno drží pohromadě jako celek. Moc se těším na živé hraní. To bude ještě další rozměr, společná energie proudící z pódia,“ naznačuje Barová, že na březen připravované eponymní debutové album Tugriki navází sérii koncertů po Čechách a Slovensku. V plánu je na duben a více info k jednotlivým zastávkám se dozvíte již brzy na oficiálním [facebookovém profilu kapely](#).

Supraphonline

BEAT (AL) BOOM 1968–1970

VYCHÁZÍ TŘETÍ POKRAČOVÁNÍ ENCYKLOPEDIE ČS. BIGBEATU

SU6505-2

Supraphononline

Jak se stalo v posledních dvou letech dobrým zvykem, i letos se hned zraje roku můžeme od Supraphonu těšit na kompilaci mapující vývoj československého bigbeatu na sklonku šedesátých let. Po předchozích výborně reflektovaných dvojalbumech Beatline 1967–1969 (2016) a Big Beat Line 1965–1968 (2017), jež se věnovala době „předalbové“, tentokrát nastal čas na miniprofil sedmnácti prvních bigbeatových alb vydaných v letech 1968 až 1970. Děje se tak prostřednictvím dvojalbuma Beat (Al) Boom 1968–1970. To vychází společně s LP Beatline 1967–1969 19. ledna a najdete zde 47 skladeb ze 17ti alb, mezi nimiž nechybí jak absolutní klasiky, tak ukázky z možná ne tolik exponovaných, ale i tak neméně zásadních albových debutů.

Vedle Želvy (Olympic), Zvonky, zvoňte (Průdy), Šípkové Růženky (Rebels), Meditace (Blue Effect) nebo Ptáka Rosomáka (Olympic) se objevují ukázky z debutových alb Matadors, Framus Five, Atlantis, Flamingo nebo George & Beatovens a nechybí ani připomínky Fortuny, Marthy a Teny Elefteriady, Voxu & Pavla Nováka nebo Their Majesties & Josefa Laufera či Josefa Plívy.

Srovnáváme-li tento výčet s obsahem předchozích dvou dílů, je na první pohled jasné, že je to hudba mnohem různorodější. Beat (Al) Boom zároveň poukazuje na skutečnost, jaká až neuvěřitelně silná a inspirativní hudební vlna se na zdejší hudební scéně na sklonku šedesátých let vzedmula. Vždyť vydání 17ti LP v podstatě stále ještě začínajících umělců, navíc v tehdy již „posrpnovém“ Československu, působí jako zjev z kategorie těžko představitelných.

Svůj díl na tom měl fakt, že Supraphon, Pantan ani Opus už nemohly déle přehlížet masovou popularitu rocku, jež šla ruku v ruce se skvělými prodeji SP a EP jen trochu se podobajících elektrifikované moderní muzice. Paradoxem doby a režimu pak bylo to, že díky rigidním socialistickým edičním a výrobním plánům mohlo leccos z toho, co bylo v krátké době bez cenzury prosazeno, skutečně vyjít či být natočeno. Něco ovšem již byrokraticky pozmeněno či odloženo na symptomaticky „dočasné“ neurčito.

Jindy šlo o alba vydaná až ve chvíli, kdy už kapely neexistovaly, s repertoárem, který už nehrály nebo v obsazení značně se lišícím

Olympic

Foto © Otto Diabola

od toho klasického, někdy nejslavnějšího. Také tyto ukázky zde najdete, stejně jako interprety později různě úspěšné a kvalitně vylouznoucí do popového mainstreamu.

Nic to ovšem nemění na tom, že doba, kterou Beat (Al) Boom mapuje, byla na

domácí hudební scéně dobou vskutku výjimečnou, a právě Beat (Al) Boom je toho společně s nyní nově vydaným LP Beatline 1967–1969 a předchozími díly užitečnou připomínkou nejen pro pamětníky.

The Matadors

Foto © Otto Diabola

PADESÁT PÍSNIČEK Z PAMÁTNÉHO OSMAŠEDESÁTÉHO!

1968 / 50 HITŮ ROKU NADĚJE A ZRADY

Půlstoletí poté, a přece jsou vzpomínky stále živé: Popová a rocková muzika roku 1968. Nové výběrové 2CD nabízí hudbu tak rozmanitou, jak tehdejší promíchání stylů nabídko. Kompilátor Miloš Skalka nevynechal žádný odstín oné písničkové sezóny, od

velkých pěveckých hvězd přes silící beatovou vlnu či interprety navazující na swingovou muziku až po šansoniéry klasické nebo elektrifikované. Je to stylově pestré poslouchání, když obvyklý střední proud vítané doplňují odbočky k písničkářství,

folku nebo country. Těžko si představit, že by tu nebyly písně odrážející srpnovou okupaci, ale nejde o sestavu protestsongů. Je to atraktivní hudební průvodce celým osmašedesátým rokem v podobě padesátky v bookletu jednotlivě komentovaných

skladeb. Skupiny, zpěvačky a zpěváci tak zajímaví a kvalitní, že se s řadou z nich setkáváme dodnes. Přijměte pozvání k písňové procházce jubilejním osmičkovým rokem: Opravdu bylo – a stále je – co poslouchat.

TRACKLIST: CD1 LADY CARNEVAL / LAMPA / DOCELA OBYČEJNÁ PÍSEŇ / SLZA

Z TVÁŘE PADÁ / DOBRÁ ZPRÁVA / ČEKEJ A NEPLAKEJ / CÍTIL BYCH SE LÍP / A ZAZVONIL ZVONEC / DOMŮ / ČAS BORŮVKOVÝCH KOLÁČŮ / DOBROU NOC, PANE MOZARTE / ČEKEJ TIŠE (HE' LL HAVE TO GO) / PTÁK ROSOMÁK / OBRAZ SMUTNÝ SLEČNY / CHODÍM / ČÍM LÁSKU BRÁNIŠ / VÍTR TO VÍ (BLOWIN' IN THE WIND) / BALALAJKA / JÁ NECHCI MÍT / KLAUNOVA ZPOVĚĎ / BONNIE A CLYDE (THE BALLAD OF BONNIE AND CLYDE) / SPIEVAM SI PÍSEŇ / DEJ MI, LÁSKO, NADĚJI / NEVIDOMÁ DÍVKA

CD2 NESTŮJ A POJĎ – U NÁS MÁME MEJDAN / JOSÉ / DEJTE MI KOUSEK LOUKY / BOŽSKEJ TRINI (TRINI 'S TUNE) / DLOUHÝ STÍN / CESTA KONČÍ (YOU DON'T OWN ME) / DVĚ LOUTNY / EVERYBODY / GOOD BYE / HERECKÝ ŠANSON / HOU, HOU / PŘEJDI JORDÁN / CHERCHEZ LA FEMME / HŘEJ MĚ / INZERÁT / CHMÝŘÍ / JAK TEN ČAS LETÍ / OH, SHENANDOAH / JSEM BLÁHOVÁ / OVEČKA / JAK BLUDNÝ HOLANĎAN / SUITA PRO J. S. BACHA / SVATEJ KLUK / SÍŤ HOUPACÍ / DOBŘE MÍNĚNÁ RADA (BĚŽ DOMŮ, IVANE) / MODLITBA PRO MARTU

Karel Gott

Foto © Alan Pajler

SU6508-2

Supraphononline

Foto © Otto Diabola

Golden Kids

POZVÁNKA NA KONCERT

ONDŘEJ G. BRZOBOHATÝ POKŘTÍ UNIVERSUM

Zpěvák a skladatel Ondřej G. Brzobohatý po třech letech od vydání svého úspěšného a platinovou deskou oceněného debutu *Identity* vydal na podzim u Supraphonu nové autorské album *Universum*, jehož hudební i textová stránka je pestrá a dynamická. Brzobohatý nabízí skladby, které v sobě mají převážně funkypopový život, k němuž je přidána nadstavba promyšleného aranžování, nenápadná dravost příjemných melodických linek a s tím i související pozitivní vibrace.

Koncertní křest alba se uskuteční ve středu 28. února 2018 od 21 hodin v Lucerna Music Baru. Ondřej G. Brzobohatý vystoupí se svou kapelou, rozšířenou o dechovou sekci Miroslava Hloucala.

„Moji spoluhráči z kapely jsou kamarádi a spolužáci z konzervatoře, takže se hlavně těšíme, že budeme zase spolu, fakt se rádi vidíme. A k tomu máme tu úžasnou možnost hrát pro lidi písničky,

které nás baví. Pokud budou bavit i diváky, bude to úplná paráda,” miní Brzobohatý. Hvězdnými hosty koncertu jsou, stejně jako na albu, Vojtěch Dyk a Marta Jandová.

Předprodej vstupenek probíhá na GoOut.cz, Ticketpro, Ticketportal a v pokladně Lucerna Music Baru.

SU6359-2

Supraphonline

DASHA VALENTÝNSKÝ SINGL K SVÁTKU VŠECH ZAMILOVANÝCH

Po prvním singlu „Věřím hvězdám“ nabízí Dasha druhou ochutnávku z nové desky s příznačným názvem „Konečně“, kterou před třemi měsíci ukončila dlouholetý půst mezi albovými počiny. Volba padla na skladbu „VIP“ z tvůrčí dílny autorské dvojice Jany Infeldové a Jana Vávry ze skupiny Jananas. Píseň posluchače zaujme chytlavou melodií s neosoulovým nádechem a také originálním láskyplným textem, jenž se skvěle hodí pro blížící se svátek všech zamilovaných, který se slaví 14. února na svatého Valentyna.

Dasha k písničce „VIP“ poznamenala: „Skupinu Jananas již nějaký čas znám, i když bohužel v rádiích moc často slyšet není. Pouštím si v autě jejich poslední CD, které mi spolehlivě dělá dobrou náladu. Líbí se mi, jaký mají smysl pro nadsázku. Když jsem pro svoje album hledala nějaké nové autory, dostala jsem tip právě na Janu Infeldovou a Jana Vávru z Jananas. Byla jsem zvědavá, jak si poradí s písničkou pro mě. Vycítili, co mi může slušet. Potvrdilo se, že je výhoda, když jsou textaři i muzikanti. Chápou frázování a napíší text, který se dobře zpívá. Písnička „VIP“ je toho jasným důkazem.“

Pro singlové vydání je pak nahrávka speciálně upravena producentem Viliamem Béréšem (Toxique, Lanugo, Lenka Dusilová a Baromantika), a to s přihlédnutím k současnému zvuku rádií. Album „Konečně“ vzniklo pod vedením producenta Davida Solaře, kterému se podařilo společně s Dashou sestavit repertoár, jenž jí umožňuje ukázat hlasové možnosti, a přitom znít současně. Výrazným charakterem alba je skvělý zvuk, který je výsledkem velkorysého způsobu nahrávání. Zásadní prostor dostaly nejen „živé“ nástroje, ale i studiová práce všech participujících. Mezi hudebníky nechybí například David Solař

(klavír a programování), Tomáš Brožek a Ondřej Sluka (bicí), Martin Lehký (basa), Peter Binder (kytary), Camilo Caller (perkuse), Epogue Quartet, dechová sekce a další. Jednotlivé finální mixy potom provedli Petr Kaláb, Steve Walsh, Daniel Hádl a Dušan Lippert.

Dasha patří mezi naše nejobsazovanější muzikálové zpěvačky a herečky. Je držitelkou ceny Thálie za rok 2010 a vystupuje jako sólistka Moondance Orchestra Martina Kumžáka. Podílí se na mnoha úspěšných hudebních projektech, často spolupracuje s Karlem Gottem. Účinkovala také v řadě televizních pořadů např. TýTý, Královny

popu v opeře, Robin Hood aneb Cesta ke slávě, To byl náš hit, StarDance – když hvězdy tančí. V roce 1997, ve svých šestnácti letech, vydala své první album Do peřin. Od roku 2011 vysílá společně se zpěvákem Janem Smigmatorem hudební pořad Klub Evergreen na vlnách Dvojky Českého rozhlasu. Na podzim roku 2017 vydala u Supraphonu album Konečně, které ihned po vydání stálo na šestém místě české prodejní hitparády a od té doby se pravidelně umísťuje v TOP 50 tohoto žebříčku, sestavovaného českou národní skupinou mezinárodní federace hudebního průmyslu – IFPI ČR.

SU6366-2

Supraphononline

KELTSKÉ BALADY

PRO RELAXACI A ODPOČINEK

Supraphon v únoru vydává výběrové album převážně instrumentálních skladeb českých keltských skupin, které je vhodné pro uklidňující poslech, meditaci a relaxaci.

Keltská hudba je ovlivněna mystikou a magií dávné a tajemné kultury, která má své kořeny i na našem území. Keltské obřady a rituály inspirovaly tvůrce kouzelných melodií, v nichž se zrcadlí hluboká duchovní

síla a energie přírody. Ponořte se do světa mýtů, tajuplných tónů, zelených ostrovů a bájných druidů. Flétny, harfy a další tradiční nástroje vytvářejí čarovnou atmosféru. Pro přátele nadčasové a nezaměnitelné

hudby. Pro ty, kteří chtějí otevřít své srdce a aktivovat v sobě silnou duchovní energii. Dne 17. března se slaví Svátek svatého Patricka, patrona Irska. I to je příležitost pro poslech keltské hudby.

TRACKLIST CD: DOWN BY THE SALLY GARDEN (CELTIC HARPISTS) / THE CRYSTAL SPRING (MICHAL HROMEK) / AMAZING GRACE (CZELTIC & R.C.B. & MARTIN PENIČ) / FOGGY DEW (NOORA RUOHONEN & IRISH DEW) / PAVAN II. (MICHAL HROMEK) / GREEN SLEEVES (CELTIC HARPISTS) / THE BROOM OF THE COWDENKNOWES (MICHAL HROMEK & KATEŘINA DOLEŽALOVÁ) / A DONEGAL BALLAD (MICHAL HROMEK & KATEŘINA DOLEŽALOVÁ) / CRADLE HYMN (R.C.B.) / LOCH LOMOND (R.C.B.) / BRIAN BORU'S MARCH (CELTIC HARPISTS) / DARK ISLAND (VÁCLAV ROUT & R.C.B.) / THE BLACK SPOT (MICHAL HROMEK) / SHE MOVED THROUGH THE FAIR (DÚN AN DORAS & R.C.B.) / SUNRISE ABOVE SEVID (R.C.B.) / THE DROWNED LOVER (MICHAL HROMEK) / CAROLAN'S RAMBLE TO CASHEL (POITÍN) / THE WILD MOUNTAIN THYME # 2 (MICHAL HROMEK) / NECHTĚJ MI LHÁT II. (ALAN STIVELL & ČESKÉ SRDCE)

SU6506-2

Supraphonline

PETRA ŠPALKOVÁ

V TITULNÍ ROLI AUDIOKNIHY

DÁMA, KTERÁ MĚLA

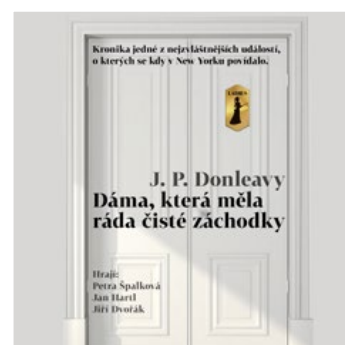
RÁDA ČISTÉ ZÁCHODKY

Supraphon ve spolupráci s Kristián Entertainment vydává audioknihu *Dáma, která měla ráda čisté záchodky* pozoruhodného irsko-amerického spisovatele Jamese Patricka Donleavyho. Ve skvělé režii Jana Jiráně hrají: Petra Špalková, Jan Hartl a Jiří Dvořák.

Tragikomický román Jamese Patricka Donleavyho vypráví příběh ženy, které se ve třiačtyřiceti letech stalo to, co potkávalo mnoho lidí v tomto věku – opustil ji životní druh a dospělá děti vyletí z rodného hnízda. Hlavní hrdinka Jocelyn Guenivere Marchantierová-Jonesová, kterou mluví Petra Špalková, se s tím zpočátku vyrovnává se ctí, ale postupem času upadá do podivné strnulosti a čím dál větší materiální bídě. V okamžiku, kdy se už zdá, že její život nemůže dospět jinam než k chmurnému dobrovolnému konci, vyplatí se jí zásada, kterou jí vštěpovala babička, totiž „používat jen ty nejčistší z čistých záchodků“, a to naprosto nečekaným způsobem. Brilantně vypointovaný, a přitom tak nejednoznačně vyznívající příběh této až do poslední chvíle hrdé, vtipné a ironické hrdinky je zábavný a dojemný zároveň.

„Nápad udělat z románu *Dáma, která měla ráda čisté záchodky* audioknihu se zrodil v hlavě Jana Jiráně, který hledal něco výjimečného pro Libuši Šafránkovou. Ta, společně s panem Hartlem, byla z textu nadšená. Pak přišlo dlouhé období čekání na to, kdy to její zdraví dovolí... No a druhou nejvhodnější kandidátkou byla samozřejmě skvělá herečka Petra Špalková,“ uvedl producent nahrávky Václav Tobořík a dodal: „Spolupráce při nahrávání audioknihy se všemi třemi interprety byla fantastická! Co mě fascinovalo a asi nikdy nepřestane fascinovat u profesionálů, jako byli tito tři, byla jejich schopnost položení se do role, schopnost improvizace, hravost či lehkost, s jakou to zvládají. Ale nesmím zapomenout na režiséra pana Jiráně, který tomu celému dodal šťavu, ať už vybranou muzikou či ruchy, které použil.“

Spisovatel a malíř James Patrick Donleavy se narodil roku 1926 v New Yorku v rodině irských přistěhovalců. Vzdělání získal ve svém rodném městě a v irském Dublinu. Je autorem jedenácti románů, mnohá z jeho děl byla adaptována pro divadlo. Nejznámějším dílem Patricka Donleavyho je román z roku 1955 *The Ginger Man* (Zrzoun), který byl zpočátku zakázán za obscennost. Novela *Dáma, která měla ráda čisté záchodky* byla prvním z jeho literárních děl vydaných v knižní podobě v češtině. V roce 2015 obdržel cenu za celoživotní dílo Irish Book Awards. James Patrick Donleavy zemřel 11. září 2017 ve věku 91 let. Audiokniha *Dáma, která měla ráda čisté záchodky* vyšla na značce Supraphon v pátek 2. února na 2CD i v digitálních formátech.

SU6455-2

Supraphonline

ŠKWOR MÁ DVĚ ZLATÉ DESKY SUPRAPHONU

Nový rok odstartoval pro Škwor stejně, jako ten předchozí skončil – ve velkém stylu. Ve čtvrtek 18. ledna v takřka po strop zaplněné prodejně Supraphon Musicpoint představila kapela poprvé v nové sestavě s kytaristou Martinem Volákem exkluzivně několik skladeb z loňské novinky. Při té příležitosti navíc obdržela Zlatou desku Supraphonu a to hned ve dvojím provedení. Kromě předchozí řadovky Hledání Identity (2015) získala během necelých tří měsíců od vydání statut zlaté desky také novinka Uzavřené kruhy! Nyní se kapela připravuje na své historicky největší turné, které odstartuje 9. února v Ostravě.

„Užili jsme si to na 100%!!! Akusticky jsme písničky začali připravovat cca týden před vystoupením, je to přece jenom něco trošku jiného než klasické set. Snad na nás bylo i vidět, že písničky z nového alba nás bavějí fakt hodně,“ vrací se kapela k výjimečnému vystoupení zakončenému dlouhou autogramiádou.

To znovu potvrdilo, jak pevnou oporu má Škwor ve svých fanoušcích. Svě o tom vypovídá ostatně i fakt, s jakou rychlostí dosáhlo

nové album Uzavřené kruhy na zlatou desku. „Věděli jsme, že se deska prodává super, ale že to bude takovejhle fofr, tak to si opravdu nemyslel nikdo,“ dodávají k tomu Škwori.

Čtyřčlenná parta se aktuálně intenzivně připravuje na své dosud největší turné, které odstartuje 9. února v Ostravě a během následujících měsíců se zastaví v dalších devíti městech, kompletní výčet všech zastávek najdete zde: www.skwor.cz/koncerty. Pomyslnou třešinkou na dortu pak bude

speciální narozeninový koncert 9. listopadu v pražské O2 Areně.

„Přípravy jsou v podstatě každý den, a probíhají už od té chvíle, kdy jsme dohráli poslední koncert v září. Celý tým lidí, včetně nás, maká na tom, aby celá tour byla super!“, komentuje to kapela, která v rámci příprav na turné intenzivně piluje také souhru s novým kytaristou Martinem Volákem.

„Funguje nám to dohromady skvěle, Martin je výborný kytarista. Snad to bylo

slyšet už na minikoncertě v Supraphon Musicpoint. Klasický set bude ještě větší masakr, makáme na tom a všichni se ne-skutecně těšíme!“, říkají Škwor ke změně v sestavě, jejíž souhru na velkých pódiích budete moci zakusit už za necelý měsíc.

Vstupenky na turné seženete v předprodeji síť Ticketsream. Předprodej na koncert v O2 areně zajišťuje síť Ticketportal.

SU6388-2

Supraphonline

Ředitelka Supraphonu Iva Milerová předává zlaté desky

VILÉM VEVERKA

VE SPRÁVNÝ MOMENT S ENSEMBLE BERLIN PRAG

Mezinárodní soubor Ensemble Berlin Prag vydal koncem ledna u Supraphonu dvojalbum, které obsahuje integrální nahrávku šesti sonát pro dva hoboje, fagot a basso continuo jednoho z nejvýznamnějších skladatelů období vrcholného baroka Jana Dismase Zelenky. Nahrávka vznikla z iniciativy hobojisty Viléma Veverky, který se na ní výrazně podílel i jako producent, a ve spolupráci se specialistou na historicky poučenou interpretaci barokní hudby Reinhardem Goebelem. V Praze se koncertní křest 2CD uskuteční 7. března v rámci exkluzivního koncertu na Novoměstské radnici.

U příležitosti vydání debutového alba Ensemble Berlin Prag si povídáme právě s Vilémem Veverkou.

Viléme, co bylo zásadním impulsem pro natočení takto obsáhlého repertoáru, které vydalo na zelenkovské dvojalbum?

Myšlenka, že cyklus Jana Dismase Zelenky s formací Ensemble Berlin Prag jednoho dne nahrajeme, byl svým způsobem, minimálně latentně, přítomná od počátku této platformy. Byl to jeden z pilířů, zkrátka nastudovat – koncertně provádět tedy ověřit a nahrát. Tento cyklus je skutečný „opus magnum“ barokní literatury, nic zásadnějšího na půdorysu triových sonát nikdy nikdo nepřinesl, to nejen ve vztahu k hoboj. Ta motivace a s ní spojená číležitost člověka – interpreta provází třeba i několik let, než přijde ten správný moment. A až tehdy, pozná-li interpret do detailu celý Zelenkův cyklus, může říci, že je schopen ten vrcholně sofistikovaný text interpretovat.

K nahrávání jsme skutečně směřovali

několik let, intuitivně jsme cítili, že nyní přišel ten okamžik a optimální konstelace, abychom celou tuto hudební matérii a několikaleté úsilí přetavili ve velkolepou nahrávku. Označil bych celý záměr jedním souslovím: „Es muss sein“.

Podle čeho jste vybíral hudebního partnera, který se „ujme role“ dalšího hobojisty? Bylo pro Vás od začátku jasné, že to bude právě Dominik Wollenweber, Váš dlouholetý kolega a zároveň Váš pedagog v Berlíně?

Toto je ukázkový příklad dlouholetého vztahu, který má vývoj od roku 1998, kdy jsem Dominika Wollenwebera poznal. V první fázi to byl jednoznačně vztah „tovaryše a mistra“. Dominik praktikoval společně s dalšími mentory, jako byl např. Albrecht Mayer, tu „filozofii“, že učít znamená ukázat, co vše je možné, přičemž naučit se pak znamená umožnit to vše i sobě, pochopitelně v autentické podobě. Dnes jsme nejen hudebními partnery, ale poji nás přátelství i mimo profesní rovinu. To je

pochopitelně značně motivující a skrze tu dlouholetou zkušenost i zavazující. Avšak ani jeden z nás nechce zůstat pozadu.

Podle čeho jste vybíral spoluhráče do projektu Ensemble Berlin Prag?

Hudební partnery jsme vybírali společně s Dominikem. On je fakticky jedním z nejlepších evropských hobojistů, člen Berlínské filharmonie a dnes také i nejvyhledávanějším pedagogem vůbec. Sám pak doporučil fenomenálního izraelského fagotistu Mora Birona. Domnívám se, že právě Mor Biron, další člen Berlínské filharmonie, je pravděpodobně nejlepší „zelenkovský“ fagotista od dob Sergia Azzoliniho. Aby toho nebylo málo, tak Mor Biron již předtím spolupracoval na řadě projektů s Ulrichem Wolffem (také člen Berlínské filharmonie), který je komplexní osobností ve smyslu schopnosti interpretace barokní hudby na řadu strunných nástrojů, ovládá tedy nejen hru kontrabas, ale i na gambu nebo violu. Původem německá cembalistka Barbara Maria Willi je mou stálou

hudební partnerkou už více než deset let a bylo naprosto logické, že právě ona bude interpretkou cembalového partu.

Jakou roli ztvárnil v tomto nahrávácím projektu slavný dirigent a houslista Reinhard Goebel, který v 70. letech založil a mnoho let vedl orchestr Musica Antiqua Köln?

Musím říci, že setkání s ním pro mě bylo zřejmě tím nejintenzivnějším hudebním zážitkem v roce 2017. Člověk si v momentě toho setkání uvědomí, ano nyní mám tu čest s géniem. Doposud jsem se nesetkal s tak komplexní hudební osobností, kterou Reinhard Goebel bez pochyby je. Jeho povědomí o hudbě a faktická vybavenost je zcela unikátní.

Jeho přínos byl zcela zásadní. Právě on dal našemu nastudování finální tvar. Jednoznačně také definoval celou vizi: „Natočte tu hudbu konečně tak, aby to po vás už nikdo nemusel nikdy zopakovat“. Byla to věta, kterou jsme potřebovali slyšet, faktická definice čehosi, co bylo v podvědomí

Vilém Veverka členem Ensemble Berlin Prague

naším záměrem. V nahrávacím studiu jsme si „nedarovali“ jedinou notu a vydali ze sebe skutečně vše, tak, aby tato nahrávka byla referenčním snímkem dnes, ale i za třicet let.

Jak vnímáte diskuzi o používání historických nástrojů a tzv. poučené interpretace právě u barokního repertoáru?

Opět bych si dovolil citovat osobnost Reinharda Goebela, který byl naším supervizorem. Také pro něj je nástroj pouze subjekt, skrze který interpretuji hudební text, tzn. nástroj jako ne to rozhodující médium. V diskuzi „moderní nástroj versus historické nástroje“ přeci není obsažena podstata věci, ale pouze cesta. Podstatný je výsledek, tedy cíl, bez ohledu na zvolenou cestu.

Můžete nám prozradit, kde nahrávka vznikla?

Album jsme nahráli v Berlíně ve studiu Teldex, o kterém se říká, že jedním

z nejlepších studií na světě. Pochopitelně, že tento fakt celou nahrávku výrazně prozařil. Na druhou stranu jsme dobře věděli, že na projektu takového významu, se zkrátka nedá šetřit. Nakonec i to byl jeden z důvodů, proč jsem se do projektu zapojil jako jeden z producentů.

Můžete nám prozradit jak často Ensemble Berlin Prag koncertuje?

Od začátku nám jde o to, aby každý náš koncert byl exkluzivní záležitostí. Z podstaty věci plyne, že zkoušíme především v Berlíně, kde máme zázemí. Ostatně tři kolegové jsou členy Berlínské Filharmonie a tomu z velké části přizpůsobujeme plánování našich koncertů. Soustředíme se, aby každý koncert, který zahrajeme, byl událostí nejen pro nás, ale i pro publikum. Nemyslím si, že by byl již čas na nějakou rekapitulaci, přesto bych rád zmínil pro nás snad nejvýznamnější pódiá, na kterých jsme hostovali. Máme za sebou prosincový (2017) debut v cyklu

Berlínské Filharmonii, účast na celé řadě nejvýznamnějších festivalů u nás, jako je Pražské jaro, Smetanova Litomyšl, Concentus Moraviae, Moravský podzim či Janáčkův máj a vystoupili jsme i v řadě dalších evropských zemí. Mám radost, že se nám podařilo etablovat se a obhájit značku Ensemble Berlin Prag ve smyslu toho, jaké jsou naše ambice.

Jakému repertoáru se věnujete na vašich koncertech?

Pilířem je bezpochyby hudba Jana Dismase Zelenky, ale hrajeme i jiné barokní autory jakými jsou Johann Sebastian Bach a François Couperin. Repertoár systematicky rozšiřujeme, a to i o skladby autorů 20.–21. století. Zkušenost je taková, že kombinace staré hudby s hudbou současnou má svou legitimitu a svého druhu totální konfrontace hudebních stylů je značným obohacením především pro naše publikum, respektive pro pořadatele festivalů.

Jak vnímáte česko-německý aspekt vašeho tělesa?

Už několikrát byla ve spojitosti s naší hudební formací zmíněna myšlenka, že Ensemble Berlin Prag je jakýmsi kulturním mostem mezi dvěma zeměmi. Je to ukázková platforma česko-německé spolupráce, která symbolizuje určitý proces porozumění, nejen na poli hudebním. A nezanedbatelný fakt je i to, že prim hraje česká hudba.

Na jaké koncerty se připravujete v tomto roce?

Chystáme se na koncert, který se uskuteční 7. března v Praze na Novoměstské radnici, kde zároveň naše nové album pokřtíme. Záštitu nad koncertem převzal velvyslanec Spolkové republiky Německo v Praze Dr. Christoph Israng a je pro nás zásadním počínem tohoto jara. Další koncerty budou následovat v průběhu léta a podzimu, namátkou dva koncerty v rámci Svatovávského hudebního festivalu v Ostravě.

SU4239-2

Supraphononline

VIDEO

PAVEL HAAS QUARTET

CHYSTÁ TURNÉ PO EVROPĚ A ASII I PRAŽSKÝ KONCERT

Supraphononline

Po vydání nového alba s Dvořákovými kvintety, které sklidilo u zahraniční kritiky obrovský úspěch, se Pavel Haas Quartet připravuje na druhou část koncertní sezony, ve které ho čekají recitály v prestižních sálech, účast na mezinárodních festivalech i spolupráce s blízkými hudebními přáteli.

V průběhu února a března soubor navštíví významné koncertní sály v Německu, ve Velké Británii, v Dánsku, ve Švýcarsku, v Rakousku, v Belgii a v Nizozemsku. Peter Jarůšek k tomu poznamenal: „Těšíme se nejen na návrat do úžasných sálů, jakými jsou Wigmore Hall v Londýně, Concertgebouw v Amsterdamu, Flagey v Bruselu, Victoria Hall v Ženevě nebo Stephaniensaal v Grazu, ale také do berlínského Pierre Boulez Saal, hamburské Elbphilharmonie nebo do vídeňského Musikverein, kde budeme vystupovat vůbec poprvé. A těšíme se samozřejmě i na

všechny naše hudební přátele, kteří s námi budou účinkovat – na violistu Pavla Nikla, klaviristy Borise Giltburga a Denise Kozhukhina, zpěvačku, skladatelku a instrumentalistku Gabrielu Vermelho nebo na violoncellistu Tomáše Jamnika.“

Na jaře se Pavel Haas Quartet po roce vrací do pražského kulturního centra La Fabrika, kde 4. května uvede program sestavený ze tří smyčcových kvartetů Dmitrije Šostakoviče. Následují koncerty v Londýně a v Liverpoolu, na festivalu v německém Schwetzingen a tři koncerty v rámci

koncertní řady v kulturně-historickém centru Kartause Ittingen ve Švýcarsku. V červnu pak soubor odlétá na asijské turné, v rámci něhož opakovaně navštíví Jižní Koreu (recitál ve slavném Seoul LG Arts Centre) a poprvé Čínu (Peking) a Taiwan (Taipei a Taichung). Letošní koncertní sezonu zakončí 17. června vystoupením na mezinárodním hudebním festivalu Smetanova Litomyšl, kde zazní Smetanův Smyčcový kvartet č. 1 e moll „Z mého života“ a Dvořákův Smyčcový kvartet č. 14 As dur, op. 105.

CZECH ENSEMBLE BAROQUE

ZNOVU OBJEVUJE FRANZE

XAVERA RICHTERA

První nahrávka na dobové nástroje skladeb *Te Deum* 1781, *Exsultate Deo* a *Hobojový koncert* F. X. Richtera vyjde u Supraphonu 16. února 2018 v podání Czech Ensemble Baroque řízeném dirigentem Romanem Válkem. Czech Ensemble Baroque patří k předním souborům, které se dnes ujímají Richterova pozoruhodného skladatelského odkazu. Na nahrávce spolupracovali polský kontratenor Piotr Olech, sopránistky Markéta Böhmová a Pavla Radostová, tenoristé Jaroslav Březina a Jakub Kubín, basbarytonista Jiří M. Procházka a německá hobojistka Luise Haugk. Vydání alba podpořilo Ministerstvo kultury a Státní fond kultury.

Bez mála 1000 kilometrů dnes měří cesta z moravského Holešova na západ přes Mannheim do Štrasburku. Pro skladatele Franze Xavera Richtera obnášela tato cesta jeho celoživotní pouť – z holešovské dvorní kapely hraběte Rottala až na prestižní post ředitele kůru katedrály a městské hudby ve Štrasburku. Richter bývá spojován se slavnou mannheimskou kapelou. „Trumpetová“ Sinfonia č. 52 in D je typickou ukázkou jeho tamějšího působení. Grandiózní *Te Deum* představuje Richterovo druhé zhudebnění tohoto hymnického textu, jež roku 1781 zaznělo poprvé ve štrasburské katedrále při příležitosti oslav stého výročí francouzské správy města. Společně s motetem *Exsultate*

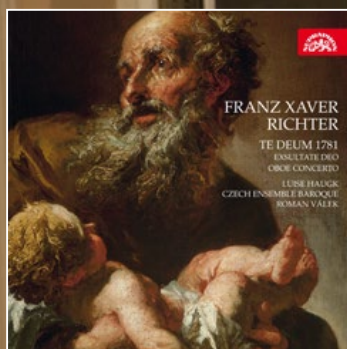
Deo spadá do dosud neprobádané vrstvy skladatelovy vokálně instrumentální tvorby, v níž nás (jako v případě Jana Dismase Zelenky) čekají ještě mnohá překvapení. Do Richterova koncertantního díla nám dává nahlédnout virtuózní i půvabný a mistrně vyvážený Hobojový koncert s původními kadencemi. Po premiérové nahrávce štrasburského Requiem (Supraphon vydal v roce 2015) a pašijového oratoria *La deposizione dalla croce* (Supraphon vydal v roce 2016) touto nahrávkou Czech Ensemble Baroque mapuje další část životní pouti pozoruhodného komponisty 18. století.

„Tato nahrávka je, myslím, pro můj soubor přelomová. Představujeme Richtera

jiskřivého, zářícího a invenčního v kontrastu se závažností předchozího Requiem a Snímání z kříže. Ve zvuku jsme se snažili propojit invenci mannheimských produkcí s velkochrámovou akustikou štrasburské katedrály, jež byla Richterovým Olympem. Po třetím CD můžeme hrdě prohlásit, že existuje cosi jako Richterův specifický styl, jež se mohl jeho současníkům jevit jako konzervativní, ale pro dnešního posluchače obsahuje řádnou dávku barokních emocí, jež obdivují například vyznavači Zelenky po celém světě,“ míní umělecký vedoucí souboru Czech Ensemble Baroque a dirigent Roman Válek, který k tomu ještě dodal: „Jsme hrdí znovuobjevitelé jeho hudby, skladatele

vzešlého z našeho regionu – tehdy daleko evropštějšího a integrovanějšího místa pro hudbu, než jak bychom si dnes i zidealizovaně přáli v Evropské unii. Naše vydavatelské aktivity, kromě jiného, směřují ke zviditelnění pomyslých českých hrdinů 18. století a k obrácení zraku a sluchu hudební veřejnosti k pravým světovým kořenům české hudby, jež jsou neochvějně vklíněny do zlatého věku evropské hudební kultury.“

Album, které obsahuje skladby Franze Xavera Richtera – *Te Deum* 1781, *Exsultate Deo*, *Hobojový koncert* in F a *Sinfonia* č. 52 in D – vychází u vydavatelství Supraphon 16. února 2018 na CD i v digitálních formátech MP3, FLAC a Hi-Res.

SU4240-2

Supraphononline

Adam Plachetka s Romanem Válkem na křtu CD

VYCHÁZÍ MADRIGALY BOHUSLAVA MARTINŮ VE SKVĚLÉM PODÁNÍ MARTINŮ VOICES

Nová nahrávka sboru Martinů Voices vedeného Lukášem Vasilkem představuje komplet sborové tvorby, kterou Bohuslav Martinů zamýšlel pro komorní obsazení. Šest sborových cyklů (Čtyři písně o Marii, České madrigaly, Pět českých madrigalů, Tři písně posvátné, Petrklíč, Madrigaly) vznikalo v širokém rozmezí let 1934–1959 a poslední z nich skladatel dokončil jen krátce před svou smrtí. Spojuje je genialita a citlivost, s níž Bohuslav Martinů dokázal uchopit lidový text a vtisknout mu nový hudební tvar – prostý, živý i vznešený zároveň.

Lukáš Vasek se s Martinů Voices od autografů propracovával co nejlépe ke skladatelovým záměrům, ve všech artikulačních a dynamických nuancích. Po vysoce ceněné sborové nahrávce kantát, které Vasek realizoval pro Supraphon s Pražským filharmonickým sborem v roce 2016, tu máme další vzhled do fascinujícího světa hudby Bohuslava Martinů.

S Lukášem Vasilkem si o všem zmíněném povídáme:

Album s názvem *Madrigaly* obsahuje kompletní komorní sborovou tvorbu Bohuslava Martinů. Je z vašeho pohledu obsáhlá?

Všechny skladby se sice vešly „jen“ na jednu desku, ale já bych řekl, že CD rozhodně obsáhle je. Ty skladbičky jsou sice docela krátké, ale zato velmi koncentrované. Každá nese svůj vlastní příběh zobrazený velkým objemem hudby a posluchač musí vlastně nepřetržitě vstřebávat spoustu

nejrůznějších podnětů – obsahových, výrazových i čistě hudebních.

Určil Martinů, v jakém obsazení mají tyto cykly zaznít?

Martinů v názvech a jejich podtitulech používá slova jako „madrigal“, „píseň“ nebo „dvojzpěv“. A to nám napovídá, že mohl mít na mysli komorní obsazení. Na druhou stranu je ale sazba některých částí těchto cyklů velmi vypjatá, fráze jsou dechově náročné a požadovaný zvuk spíš velký. Nebýt těch názvů, klidně by se tedy mohlo zdát, že skladatel myslel naopak na větší sbor. My jsme zvolili cestu komorní, ve které podle mne skladby vynikají perfektně, i když pro zpěváky je to pak velmi náročná záležitost.

Co bylo vaším cílem při natáčení tohoto alba? V čem vnímáte jeho přidanou hodnotu?

My zařazujeme Martinů skoro do každého programu – rádi jeho hudbu zpíváme a navíc se podle něj také jmenujeme.

Velkou výhodou vzhledem k této desce bylo, že jsme nic nenacvičovali jenom kvůli nahrávání, ale naopak jsme všechno několikrát odzpívali také na koncertech. Dá se tedy říct, že ty skladby byly „uleželé“ a my jsme mohli zaznamenávat opravdu promyšlenou a zažitou interpretaci, tedy nás samotné – a to byl náš cíl. V profesionální praxi takový luxus nebývá zvykem a to je, doufám, ta přidaná hodnota. V zahraničí se o Bohuslavu Martinů samozřejmě ví, ale vokální hudba, především ta sborová, je v podstatě na okraji zájmu. Dostupných nahrávek je málo, tak třeba se nám podaří přispět k většímu zájmu o tuto významnou položku české sborové hudby, vlastně jednu z nejvýznamnějších.

V textu, který do bookletu napsal Vít Zouhar se uvádí, že pro Martinů byly v určování hudebního jazyka důležité tři vlivy: lidová hudba Československa, anglické madrigaly a Debussy. Vnímáte to jako dirigent podobně?

Ano, lidová hudba to byla naprosto jednoznačně. Už samotné lidové texty to potvrzují. Můžeme tam slyšet také melodie a rytmy, které známe z českého a moravského folkloru. Nepochybuji ani o tom, že se Martinů nechal inspirovat také anglickou madrigalovou tradicí. Zvlášť u přímo anglicky zpívaných skladeb období renesance je ta podobnost znatelná. U Debussyho je to ale otázka: on napsal vlastně pouze jeden sborový cyklus a cappella, a to *Trois Chansons de Charles d'Orléans*. Svým způsobem se to opravdu podobá, ale je těžké říct, jestli právě toto kratičké dílko mohlo být tak velkým inspiračním zdrojem.

Jednotlivé cykly vznikly v rozmezí let 1934–1959. Je znát kompoziční vývoj u Martinů?

Určitě je to znát. Například nejstarší skladba, tedy Čtyři písně o Marii, je opravdu mimořádně povedená, ale je na ní cítit, že Martinů v té době přece jen ještě trochu „bojoval“ se sborovou sazbou. Ostatní, tedy

mladší sborové skladby už jsou pak v tomto smyslu ustálenější. Nicméně každý cyklus je jiný a pokaždé jinak obtížný.

Jak vlastně psal Martinů pro zpěváky?

Docela obtížně. Když to má sbor dobře nastudované a zažité, může to znít dobře, dokonce třeba jako hudba nenáročná nebo lehká. Cílem samozřejmě je, aby měl posluchač při koncertě právě takový pocit. Jenže cesta k tomu je pro interprety dost náročná. Hlasy jsou často vedeny skoro instrumentálně, akordy nejsou snadno vyladitelné, rytmika občas neodpovídá správné české deklamaci. S Martinů sborovou hudbou se zkrátka musí pracovat – vlastně je třeba ji tak trochu dotvářet. Ale když si s tím člověk dá práci, stojí to za to a vznikají doslova klenoty.

Jaké texty Martinů použil?

Ve skladbách na naší desce jsou to výhradně texty z české a moravské lidové poezie. Tematicky jde většinou o lásku v nejrůznějších podobách – tužba, zamilovanost, hašteření, stýskání. Dva z cyklů zpracovávají ale také duchovní tematiku, ovšem po svém, tedy na základě lidového převyprávění známých duchovních témat. V tomto případě jde o příběhy ze života Panny Marie a Ježíše Krista. Jsou to vlastně takové lidové povídky, které s docela veselou nadsázkou zasazují vážná duchovní témata do českého a moravského venkovského prostředí.

V čem je paralela názvu souboru s Bohuslavem Martinů?

Martinů nejlépe vystihuje hudební období, které na koncertech nejčastěji interpretujeme. Navíc je to český skladatel a jeho hudba nás baví. Když jsme si to všechno uvědomili, nebylo potřeba vůbec váhat. V této souvislosti je docela zajímavá i paralela s naší deskou. My jsme si samozřejmě byli vědomi, že od Martinů Voices se tak trochu bude očekávat právě CD z díla Bohuslava Martinů. Ale nechťeli jsme do toho skočit po hlavě, protože nám byla jasná právě ta obtížnost. Kvůli tomu jsme dost dlouho vyčkávali, než jsme se rozhodli do takového projektu vůbec jít. A také proto nebyla naše první deska u Supraphonu z díla Martinů, ale z tvorby Jana Nováka, kterému mimochodem český sborový zpěv podobné autorské album tak trochu dlužil.

V jakém počtu zpěváků bylo album natočeno?

Album vzniklo v našem základním obsazení, což je 13 zpěváků, tzn. čtyři soprány a ostatní hlasy po třech. Některé projekty realizujeme v o něco větších obsazeních, pokud to vyžaduje daný repertoár, většinou okolo pětadvaceti zpěváků. To ale nebyl tento případ.

Martinů hudba, Martinů Voices a nahrávka vznikla v Sále Martinů... byl to záměr?

Chtěli jsme sál se specifickým akustickým charakterem a já myslím, že to byla

optimální volba. Akustika je tam zajímavá a dobře se tam zpívá i pracuje. To, že se sál jmenuje podle skladatele, jehož hudbu jsme tam nahrávali, je náhoda.

Nahrávací tým zůstal identický i na tomto albu?

Ano, je to tak, tedy hudební režisér Milan Puklický a zvukový mistr Jakub Hadraba. Spolupracujeme i při jiných projektech a myslím, že nám to dobře funguje. Oba pánové navíc se mnou mají trpělivost, bez které by to vůbec nešlo. Jsem jim za to vděčný a výsledek, myslím, potvrdí, že nám to spojení svědčí.

Na nahrávce jsou vašimi hosty klavírista Karel Košárek a houslista Jakub Fišer. Podle čeho jste je vybíral?

Podle toho, jak hrají, takže to pro mě byla jasná volba. S oběma umělci jsem už dříve spolupracoval na několika projektech s Martinů Voices nebo s Pražským filharmonickým sborem. Mám pocit, že si velmi rozumíme v tom, co chceme společnou nahrávkou říct.

Zařazujete na svých koncertech velkou část z cyklů, které jsou na albu natočené?

Na koncertech většinou zpíváme jen jeden cyklus od Martinů, maximálně dva. I přesto, že každá Martinů skladba je svébytná, v němčem se přece jen všechny podobají. Pro posluchače by to pak mohlo vyznívat trochu jednotvárně.

Co je pilířem repertoáru Martinů Voices?

Obecně je to asi nejvíce hudba současníků Bohuslava Martinů, tedy přibližně první poloviny 20. století. Třeba Poulenc, Ravel, Debussy – to je naše krevní skupina. Ale zabýváme se velmi podstatně i novější hudbou, hudbou současnou, poslední dobou se více zaměřujeme také na romantismus – například hudba Brahmsa nám docela sedí. Skoro v každém programu zařazujeme i hudbu renesanční, která nám pomáhá k tříbení čistého zvuku. Naše obsazení a způsob pěveckého projevu navíc přirozeně inklinují také k hudbě barokní nebo klasicistní. Nevyhýbáme se tedy vůbec ničemu, pokud nám to sedí, i když pilířem našeho repertoáru zůstává 20. století.

Na co se s Martinů Voices nejvíce soustředíte v roce 2018?

Středobodem naší činnosti bude koncert na Pražském jaru 20. května, pro který chystáme úplně nový program. Ve světové premiéře zazní skladba Jiřího Gemrota zkomponovaná na objednávku Terezín Music Foundation, v české premiéře pak dvě díla skladatelky Sivan Eldar, dále tvorba Erica Whitacra. Ve druhé polovině koncertu zazpíváme několik písní Gustava Mahlera v úpravě pro šestnáctihlasý sbor a cappella. Program jsme vytvořili na míru Španělské synagoze, kde se koncert uskuteční.

Sbormistr Lukáš Vasilek

KRONIKÁŘI

ÚSPĚŠNÝ MUZIKÁL JIHOČESKÉHO DIVADLA VYCHÁZÍ NA CD I DIGITÁLNĚ

V historii Jihočeského divadla byly několikrát uvedeny tzv. vícesouborové inscenace. Na tuto tradici jsme navázali muzikálem *Kronikáři*. V mnoha ohledech byl však tento počín jedinečný. Poprvé v historii Jihočeského divadla byl napsán zcela nový, autorský rodinný muzikál a poprvé na něm spolupracovaly všechny čtyři soubory. Režie se ujal zkušený Petr Hašek. Tak představoval nový projekt na jaře 2017 ředitel divadla Lukáš Průdek... Nahrávka tohoto úspěšného muzikálu Davida Hlaváče, Heleny Kebrtové a Davida Košťáka vychází v pátek 2. února 2018 v produkci Jihočeského divadla na CD i v digitálních formátech a je v exkluzivní distribuci Supraphonu.

Foto © archiv Jihočeského divadla

Foto © archiv Jihočeského divadla

... a tohle k muzikálu *Kronikáři* řekli tvůrci:

DAVID HLAVÁČ, skladatel, který drží v rukou „Anděla“ za Nafrněnou pro Báru Polákovou v programu uvedl: „LÁSKA – VÁŠEN – NASAZENÍ – KRÍŽKY – BĚČKA – OD-RÁŽKY – KAFE – KAFE – KAFE – INVESTICE – REPETICE – GRADACE – TICHŮ A VŠICHNI, KTERÍ NA TENTO RYTMUS PŘISTOUPILI.“

HELENA KEBRTOVÁ, textařka a dramaturgyně v programu k inscenaci mimo jiné říká: „Někdy je text hotový hned a někdy to trvá týdny. Baví mě, že píseň v inscenaci může posouvat děj a zároveň dokáže, jež mě od první čtené provokuje. David Hlaváč umí hudbou přesně vystihnout, co je v textu stěžejní, umí ho dál rozvíjet a je neuvěřitelně nápaditý.“

DAVID KOŠTÁK, scénárista: „Teším se na skvělou hudbu Davida Hlaváče, na postavy, které promluví a rozpožijí se na jevišti, ale nejvíce se těším na zodpovězení otázky, jež mě od první čtené provokuje. Neztratí se v takovém kolosu a ve víru inscenovaných dějin to, co pro mne při psaní bylo nejdůležitější? A sice osobní příběh člověka, který volí mezi štěstím své rodiny a svým

posláním, jež má význam pro lidstvo.“

PAVEL TROJAN, dirigent: „Líbí se mi Davidovy melodie – zakousnou se do vás, nabijí energii a garantují vám, že se jich jen tak nezbovíte. A v následujících dnech se přistihnete – při čištění zubů, čekání na oběd, před spaním, jak se radostně pohupujete do rytmu. Textům vévodí nadsázka, což mi přijde ohromně sympatické, s nadsázkou pak totiž i velké historické okamžiky působí moderně a lehce.“

PETR HAŠEK, režisér: „Muzikál je pro mě vrcholná forma divadla, protože se v ní stýkají veškeré dovednosti, které má herec mít. A je to divadlo stylizované. Baví mě, když se „reálný svět“ roztančí a rozezpívá. To mě u muzikálu fascinuje od dětství.“

Na přelomu října a listopadu loňského roku vstoupil muzikál *Kronikáři* z autorské dílny skladatele Davida Hlaváče, scénáristy Davida Košťáka a autorky textů Heleny Kebrtové do své další etapy. Velký zájem publika přivedl autory a tvůrce inscenace do nahrávacího studia Českého rozhlasu v Českých Budějovicích a dal vzniknout nahrávce tohoto mimořádného projektu. Na nahrávce se představí sólisté opery, herci Malého divadla a sbor a orchestr

opery Jihočeského divadla pod vedením dirigenta Pavla Trojana. Realizační tým nahrávky *KRONIKÁŘI*: zvuková režie: Michal Pekárek; hudební režie: David Hlaváč; mix a mastering: Petr Zatloukal; text bookletu: Helena Kebrtová; výtvarná spolupráce: Ján Tereba; fotografie: Petr Zikmund; grafik: Jan Tabery; produkce: Jana Mazurová

18 skladeb na CD dovolí posluchačům „proletět dějinami“ tak, jak je pro Vás zaznamenali *KRONIKÁŘI*.

CD vstupuje na trh necelý rok od premiéry na scéně Jihočeského divadla. Ředitele divadla Lukáše Průdka, který stál u zrodu tohoto úspěšného projektu, jsme se zeptali, proč vlastně nahrávka vznikla. „Sám jste to teď řekl... úspěšného projektu. Muzikál zkrátka slaví úspěch. Náš původní záměr byl vytvořit rodinný muzikál, a to se podařilo. Nečekáný zájem však vzbudil u škol a reakce našeho „školního diváka“ jasně říkala, že je třeba udělat další krok. A tím logicky byla nahrávka. Původní české autorské tvorby pro diváka 8+ není na českých divadelních scénách mnoho. Každá návštěva představení mě utvrzuje v tom, že rodinný muzikál má velký potenciál. Mým snem je vidět *Kronikáře* v nastudování dalších a dalších

divadel. Protože v Budějovicích vzniklo dílo, které si i diváci v jiných krajích a koutech světa zaslouží vidět.“

Nahrávka byla pořízena ve studiu Českého rozhlasu v Českých Budějovicích. Partnerem inscenace *Kronikáři* je Robert Bosch, spol. s r.o., vydavatelem nahrávky je Jihočeské divadlo v Českých Budějovicích; exkluzivní distribuci zajišťuje Supraphon.

Supraphononline

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc a Tomáš Pilát / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/

www.supraphon.cz